

Isten ígéretei beteljesednek

Alkalom: virágvasárnap

Dátum: 2025.04.13.

Ige:

Lk 19,28-40

Jn 3,30 Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.

Kedves Ünneplő Gyülekezet! Az imént a gyermekek megelevenítették számunkra a virágvasárnapi történetet, amit a Szentírásból is megismertünk. Ezzel a történettel pedig szeretném párhuzamba állítani Keresztelő János egy korábbi kijelentését, aki ezt mondta Jézusról: **Neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.**

De mégis mit jelent ez a mondat?

Máté evangéliumának elején olvasunk Keresztelő Jánosról, aki prédikálni kezdett. Igehirdetésének legfontosabb üzenete az volt, hogy az embereket bűnbánatra és megtérésre szólította fel. „*Térjetek meg, mert közelített a mennyek országa!*” Az embereknek azért kell bűnbánatot tartani és megtérni, mert közeledik az Úr, a Király, aki ítéletet fog tartani azok felett, akik nem akarják a jó utat választani.

Sokan megértették Keresztelő János figyelmeztetését, és bűnbánatot tartottak. A bűnbánat és az Isten iránti elköteleződés jeleként pedig megkeresztelkedtek. János alámerítette őket a Jordán folyóban, megkeresztelte őket. Egy alkalommal Jézus is odament Keresztelő Jánoshoz, hogy megkeresztelje, de János azt mondta, hogy „Nekem volna szükségem arra, hogy megkeresztelj, és te jössz hozzám?” János úgy érezte, hogy Jézus sokkal nagyobb nála, sokkal igazabb, és ezért ő nem alkalmas, nem méltó arra, hogy megkeresztelje Jézust. De végül engedett Jézus kérésének, és őt is megkeresztelte.

Később arról olvasunk az Igében, hogy Keresztelő János meg van arról győződve, hogy Jézus az Isten Felkentje, a Krisztus, ezért át akarja adni neki a helyét. Növekedjen Jézus ismertsége. Növekedjen Jézus fontossága az emberek szemében. Növekedjen Jézus tekintélye, hiszen ez a tisztelet és tekintély Őt illeti meg.

És Keresztelő János ezeket nemcsak mondja, hanem így is tesz. Ő gyakorlatilag elvégezte az útkészítő feladatát. Tanított és prédikált és az embereket megtérésre, bűnbánatra és Istenhez való odafordulásra szólította fel. Majd befejezte az Istentől kapott küldetését.

Az evangéliumok pedig ezek után Jézusról beszélnek. Részletesen beszámolnak arról a 3 évről, amíg Krisztus tanítványokat gyűjtött, és tanított szerte Júdeában és Galileában.

Szolgálatát most azonban végéhez ért. Az utolsó napokban járunk. Virágvasárnap van. Az a nap, amikor Jézus utoljára megy be a fővárosba, Jeruzsálembe. Az elmúlt 33 évben biztosan többször bement Jeruzsálembe. Azok koránt sem voltak ilyen fontos bevonulások.

Most azonban Jézus másként megy be Jeruzsálembe. Nem egyszerűen csak megérkezik és bemegy, hanem **bevonul**. Ezt érzi és látja mindenki, hogy teljesen más. Ennek a megérkezésnek jelentősége van. Már az is más, ahogy a bevonulásra készül. Ahogy közeledett Jézus és vele a tanítványai Jeruzsálemhez, az Olajfák hegyénél megállt, és azt kérte, hogy a közeli faluból hozzanak neki egy fiatal szamarat. Pontos utasításokat adott a tanítványoknak. A szamárcsikót nem kell keresni, megvenni sem kell. Mert ott lesz megkötve, csak el kell oldani a kötelet, és elhozni. Olyan szamarat kell hozniuk, melyen még soha nem ült senki.

Biztosan meg fogják őket szólítani, hogy mit képzelnek, hogy csak úgy el akarják vinni a szamarat? De ezen ne lepődjenek meg, hanem feleljék nyugodtan azt, hogy „*az Úrnak van szüksége rá*”.

A csodálatos pedig az, hogy minden pontosan úgy történt, ahogy azt Jézus előre elmondta a tanítványoknak. Megtalálták a szamárcsikót. Majd megkérdezték tőlük, hogy hova akarják vinni. De, amikor elmondták, hogy az Úrnak van szükség rá, akkor minden további nélkül elengedték.

Persze a tanítványok az elmúlt három év alatt igazából már megszokhatták azt, hogy Jézussal kapcsolatban szokatlan dolgok történnek. Megszokhatták azt is, hogy bármit mond Jézus, annak bizony oka van, illetve célja, eredménye és hatása van. Ok nélkül nem tett és nem is mondott semmit Jézus. És ha valamit kért a tanítványoktól, akkor az bizony úgy történt, ahogy kellett történnie.

De mégis, egy pillanatra ne legyen számunkra természetes az, hogy Jézus szokatlan dolgokat kér, és azok megtörténnek. Most gondoljunk bele abba, hogy mennyire csodálatos és különleges az, ami Virágvasárnap történt!

A tanítványok minden kételkedés nélkül előre mentek, és amikor beértek a következő faluba, akkor megtalálták a megkötött szamarat. Kölcsönvettek, elhoztak egy fiatal szamarat, amin azelőtt még senki sem ült. Jézus volt az első, aki felült a hátára. Majd a tanítványok pedig megtettek még egy nagyon egyszerű dolgot: a felsőruhájukat, a köpenyüket, az ingeiket ráterítették a szamár hátára, Jézus pedig úgy ült rá a szamár hátára.

A különös dolgok pedig még tovább folytatódtak: az emberek, akik ott voltak a közelben, az útra terítették a felsőruháikat. A különös ebben az volt, hogy senki sem kezdte el nekik magyarázni, hogy „nézzétek, most Jézus valami újszerű bevonulást szeretne, és ehhez kéri a segítségeteket”. Ha így lenne, akkor az egy mesterségesen megrendezett performansz lenne, vagy egy filmforgatás, ahol szükség van statisztákra. De egyáltalán nem erről van szó!

Azok az emberek nem statiszták. Egyszerűen Isten akarata szerint kezdik el magasztalni és királyként tisztelni Jézust. Először a tanítványok hódolnak előtte alázattal. Az alázat jele az volt, hogy Jézus ráülhetett a ruháikra. Majd az emberek a poros útra terítették le a ruhákat, hogy azon menjen végig egy szamár, a szamár hátán ülve Jézus. Ez különösen nagy alázatot jelentett.

Akkor, ott nagyon fontos dolog történt ott, azon az úton az emberek szívében! Nagyon fontos dolgot értettek meg. Megértették azt, hogy Jézus a Király. Jézus valóságos Király, aki előtt hódolni kell. Mert egy király előtt az alattvalók csak hódolattal állhatnak meg. A tanítványok és az emberek a hódolatukat pedig azzal fejezték ki, hogy a ruhájukat a szamárra és az szamár lába elé, az útra terítették. Zöld ágakkal pedig szintén hódolattal integettek.

Próbálok elképzelni Jézus bevonulását Jeruzsálembe. Valami nagyszerű, felemelő ünnepi menet volt akkor azon úton Jézus körül! Egy egyszerű rabbi, egy tanító, akin nem volt díszes királyi ruha, csak egy olyan vászonruha, mint bárki más. Mégis az emberek akkor ott pontosan tudták azt, hogy Jézus Királyként közeledik Jeruzsálem felé.

A Bibliában más helyen is olvasunk arról, hogy ruhákat terítettek a király elé és ezzel fejezték ki a hódolatukat (2Kir 9,13). Tulajdonképpen ez is azt jelzi, hogy beteljesedett Istennek az az ígérete, hogy az Isten Felkentje, a megígért Messiás eljön és királyként tisztelik Őt. Az evangéliumok leírják azt, hogy egyre nagyobb tömeg vette Jézust körül, ahogy közeledett Jeruzsálem felé. Az emberek pedig kiáltoztak. Ilyeneket kiabáltak Jézusnak:

- *Áldott a király, aki az Úr nevében jön! A mennyben béke és dicsőség a magasságban!* (Lk 19,38)

- *Mások pedig azt kiabálták, hogy Hozsánna! Áldott, aki jön az Úr nevében! Áldott a mi atyánknak, Dávidnak eljövendő országára! Hozsánna a magasságban!* (Mk 11,9-10)

De miért ezt kiáltotta a tömeg? Mert az Atya Isten azt akarta, hogy az emberek kiáltozásával is beteljesedjenek ószövetségi ígéretek, próféciaik. Ezek a kiáltások a 118. Zsoltárban olvashatók. Az a szó: hozsánna! azt jelenti, hogy „*Ó, Uram, segíts meg!*” Isten segítségül hívása héber nyelven. Persze vannak még kérdéseink Jézus bevonulásával kapcsolatban.

A királyok nem lovakon szoktak lovagolni? A filmekben nem szoktunk látni számaron ülő királyokat. Igazából lóháton ülve szoktak a győztes hadvezérek és a királyok a nép között megjelenni. Jézus akkor miért nem hozatott magának lovat? Biztosan azt is kapott volna kölcsön.

Tudjátok, egyrészt azért választotta Jézus a szamarat a ló helyett, mert Ő nem hódító hadvezér és nem kegyetlen zsarnok uralkodó, hanem szelíd és jóságos király. A szamár a

szelídséget fejezte ki. Másrészt pedig azért volt fontos, hogy számaron érkezzon meg Jeruzsálembe, mert így ezzel megint egy régi, ószövetségi prófécia teljesedett be.

Zakariás könyvében a 9,9-ben ezt olvassuk: **Örvendj nagyon, Sion leánya, ujjongj, Jeruzsálem leánya! Királyod érkezik hozzád, aki igaz és diadalmas, alázatos, és számaron ül, számárcsikó hátán.**

A ló a hódítást, az uralmat, az elnyomó hatalmat jelentette az emberek szemében. Ezt a kegyetlen elnyomó hatalmat látták a római katonáktól és uralkodóktól, akiktől minden nap rettegtek.

A számar azonban a szelídséget jelentette. A számar hátán a szelíd pásztorkirály ül. Jézus ilyen szelíd, alázatos, a népét szerető pásztorkirály volt. Róla szól Ézsaiás prófeciája: *11Hírül adta az Úr a föld határáig: Mondjátok meg Sion leányának: Jön már Szabadítód! Vele jön szerzeménye, előtte jön, amiért fáradozott.* (Ézs 62,11)

Amikor és ahogyan Jézus elindult és bevonult Jeruzsálembe, ahogyan a tanítványok és az emberek ünnepelték Őt, azzal mind egy-egy ószövetségi ígéret, prófécia vált valósággá, teljesedett be. Minden mozzanatnak jelentése volt. Minden azt bizonyította, hogy Jézus a megígért Szabadító. Ő a Messiás, akiről a próféták jövendöltek.

Tudjátok, az is fantasztikus dolog, hogy Keresztelő János már sokkal korábban megértette azt, hogy Jézus Krisztusban beteljesednek a több száz évvel korábban elmondott jövendölések, prófeciák. Ő már évekkel korábban ezért mondja azt Jézusról, hogy *neki növekednie kell, nekem pedig kisebbé lennem.* Megértette azt, hogy Jézus nem azért lesz király, mert előtte leborulnak az emberek és hozsannát kiabálnak, hanem **azért kell Jézus előtt leborulni, azért kell tőle segítséget kérni, azért kell előtte hódolni, mert Ő a király!** És Keresztelő János ezt mindenki másnál hamarabb felismerte.

Még valami történt akkor, amire figyeljünk egy kicsit. A farizeusok most is megpróbálták rendre utasítani Jézust. Zavarta őket az, hogy a sokaság így ünnepelte őt. Azt akarták, hogy Jézus hallgattassa el a tanítványait. Mondja nekik azt, hogy *legyetek csöndben és ne ünnepeljete!* Jézus azonban ismét egy ószövetségi prófétát idézett. Habakuk próféta szavaival válaszolt (2,11): **Mondom nektek, ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.**

Jézus minden lehetséges módon kapcsolódik a Bibliában leírt prófeciákhoz, Igékhez. Újból és újból rámutat azokra az összefüggésekre, a kijelentésekre, melyek az Ő életében, tetteiben váltak valósággá. Ezek mind azt bizonyítják, hogy Jézus Krisztus valóban a megígért Messiás.

Van egy nagyon fontos szó, egy fogalom, amit Jézus többször kimondott azok alatt az évek alatt, amíg tanított. Vagy éppen az evangéliumok szerzői, Máté, Márk, Lukács és János írták le. Ez a fogalom így hangzik: *„beteljesedett”* vagy *„így teljesedett be az Írás”*.

Ezek mind azt jelzik, hogy amit Isten egyszer elmondott, az mind valósággá vált már, vagy majd ezután fog valósággá válni, beteljesedni. Amit az evangéliumokban olvasunk Jézusról, azok nemcsak érdekes történetek, hanem a valóságnak egy-egy pillanatfelvételei. Ha még eddig nem történtek meg, akkor tudhatjuk, hogy Isten úgy alakítja az eseményeket, hogy azok is mind be fognak következni. Erre pedig bizonyíték a sok beteljesedett ígéret, amiről a Bibliában már olvashatunk.

Jézusról nagyon régen, több ezer évvel ezelőtt jövendöltek az Írások, a próféták. Majd ezek a jövendölések sorra beteljesedtek. Virágvasárnap is több ószövetségi jövendölés teljesedett be a tanítványok szeme láttára és füle hallatára. Akkor a tanítványok rácsodálkoztak arra, hogy minden Jézusra mutat, minden prófécia Benne teljesedik be, Őt hitelesíti. Ezért folyamatosan erősödött a hitük Jézusban, hogy Ő a Messiás, Ő a Megváltó.

Az istentisztelet elején a gyerekek műsora nagyon szépen feldolgozta a bibliai virágvasárnapi történetet. Azonban tudnunk kell azt, hogy azon az első virágvasárnapon Isten kijelentett Igéje vált valósággá Jézus életében, szavaiban és tetteiben. Ebben pedig helyet kapott egy számárcsikó, helyet kapott sok leterített felsőruha és palmaág. Helyet kaptak a lelkes és éljenző

emberek és tanítványok. Ahogy helyet kaptak a virágvasárnapi történetben ezek az iskolás gyerekek is. És helyet kapunk mi is.

Mindennek azonban van egy nagyon fontos célja: ezek mind arra figyelmeztetnek bennünket, hogy Isten szava igaz, élő és ható. Az Úr beteljesíti mindazt, amit a Bibliában kijelentett a mi üdvösségünkre és megigazulásunkra. Ahogy János evangéliumában olvashatjuk: **³¹Ezek pedig azért írtattak meg, hogy higgyétek: Jézus a Krisztus, az Isten Fia, és e hitben életetek legyen az ő nevében.** Ámen.

Loment Péter lelkész